

Zniewaga i honor w polityce

Pojedynki na rewolwery w polityce były uważane bardziej za przejaw wychowania i odwagi niż popis możliwości strzeleckich. Mimo że wiele z wypowiedzianych pojedynków kończyło się zawarciem ugody jeszcze przed konfrontacją, samo podjęcie rękawicy oznaczało zdolność do poświęcenia życia dla honoru.

Joanne B. Freeman – profesor prawa na uniwersytecie Yale, specjalizująca się w historii polityki i kultury politycznej zauważyła, że większość pojedynków miała miejsce zaledwie w kilka tygodni po wyborach lub skandalu politycznym i nie można ich uznać za przejaw wybuchowego temperamentu. Osoby żądające satysfakcji, upokorzone przez politycznych rywali, pragnęły naprawić reputację poprzez wykazanie zalet charakteru („Duelling as politics: the Burr

Zniewaga i honor w polityce

Zniewaga i honor w polityce

Hamilton duel”, J. B. Freeman).

Tak też było w przypadku najślynniejszej konfrontacji w historii Ameryki - pomiędzy Alexandrem Hamiltonem - Sekretarzem Skarbu w rządzie Jerzego Waszyngtona, twórcą amerykańskiego dolara i Aaronem Burrem - trzecim wiceprezydentem Stanów Zjednoczonych.

Wzajemne animozje, między pierwszym w dziejach Ameryki Sekretarzem Skarbu a późniejszym wiceprezydentem przy Thomasie Jeffersonie, dotyczyły zarówno spraw zawodowych, jak i prywatnych. Hamilton uważał swojego adwersarza za osobę bez zasad, co było potęgowane opinią, jaką Burr posiadał również w szeregach własnej partii, której członkowie oskarżali go o kierowanie się jedynie troską o budowanie swojej politycznej i osobistej fortuny („Theodosia Burr Alston: Portrait of a Prodigy”, Richard N.

Cote).

Pierwszy cios wymierzony w Burra wprowadzono w 1799 r. Szwagier Alexandra Hamiltona - John Barker Church, oskarżył Burra o przyjęcie łapówki od Holland Land Company. W pojedynku nikt nie został ranny, a sprawa zakończyła się przeprosinami ze strony Churcha.

Do następnego spięcia pomiędzy panami Burrem i Hamiltonem doszło podczas wyborów w 1800 r., kiedy kandydaci z największą liczbą głosów zostawali kolejno prezydentem i wiceprezydentem. Sprawa wyboru prezydenta przy remisie elektorskich głosów musiała zostać rozstrzygnięta przez Kongres. Hamilton przechylił szalę na korzyść Jeffersona, zostawiając Burrowi wiceprezydenturę. 4 lata później Hamilton zablokował wybór Burra na wiceprezydenta, jak również jego nominację na gubernatora stanu Nowy Jork. Szukając poparcia, Burr udał się do Jeffersona. Nie

uzyskał go jednak, między innymi dzięki opinii Hamiltona, który wyraził swój krytyczny stosunek do wiceprezydenta.

W prasie ukazywały się szkalujące Aarona Burra artykuły. Jeden z tytułów podał, że Burr oszukał jakiegoś biedaka na kwotę 30 tysięcy dolarów. Inna gazeta ujawniła, że nakazał on wychłostać kogoś bez poważnego powodu, jeszcze inna pisała o kontaktach Burra z prostytutkami, podczas gdy jego żona leżała na łożu śmieci. Wiceprezydent nie komentował tych zarzutów.

11 lipca 1804 r., po osobistych zniewagach i przegranej w wyborach, Burr zażądał satysfakcji od Hamiltona. Gdyby nie posunął się do takiego kroku, mógłby stracić polityczne poparcie.

Pojedynek zakończył się śmiercią Aleksandra Hamiltona, który zmarł następnego dnia 12 lipca 1804 r.

Źródła: "Theodosia Burr Alston: portrait of a

*prodigy", Aut. Richard N.
Côté, Geis, Ivan Bunn;
lexanderhamiltonexhibiti
on.org;
eyewitnesstohistory.com
; "Duelling as politics: the
Burr Hamilton duel"
Joanne B. Freeman; The
New York Journal of
American History;
JOANNE B. FREEMAN jest
profesorem historii na
Uniwersytecie Yale*

Opublikowano w dniu 12.07.2018 r.

przez Wydział Informacji i Edukacji Antykorupcyjnej GSz CBA